

(1940 -)

EKREM KÖKER

Ekrem Köker Ağabeyle evinin yakınında bulunan Ankara Siteler Kudret Camiinde buluştuk. İlk sözü "Daha önce hatıralarımı hiç kimseye vermemiştim. Fakat 'Ağabeyler Anlatıyor' kitaplarını okuyunca heyecan içinde kaldım. Bilhassa bazı ağabeylerin hatıraları beni çok heyecanlandırdı. Onun için ben de bildiklerimi, duaya vesile olması için, ilk defa olarak sana anlatıyorum" oldu. Aslında Ekrem Köker ile görüşmemi muhterem Necmeddin Şahiner ısrarla tavsiye etmiş; "Ömer kardeş bu ağabeye mutlaka gitmelisin" demişti. İki ağabeyin teveccühleri benim için bir iktiran nimeti olmuştu. İyi ki gitmişim...

Ekrem Köker Kastamonulu olduğu için lise yıllarında merhum Mehmed Feyzi Efendinin tedrisinden geçmiş. Merhum babası Mustafa Zühtü Efendi de Hz. Üstad'ı ziyaret edenlerden. Baba tarafı Müftüler, Anne tarafı da Şeyhler sülalesinden. Yani Ekrem Ağabey sağlam bir aile geleneğinden geliyor. Hatıralar okununca, Ekrem Köker'in, kendisine iki taraftan tevarüs eden vazifeyi bihakın yerine getirmiş olduğu anlaşılacaktır. Liseyi Abdullah Yeğin Ağabeyin okuduğu Kastamonu lisesinde bitirip, Ankara İlahiyat Fakültesine kayıt yaptıran Ekrem Ağabey "Bir anda kendimi hizmetin içinde buldum, fakülteyi terk ettim" diyor. O günkü ağır şartlarda, genç yaşında omuzlarına büyük yük alıyor Ekrem Ağabey. Bilhassa Risale-i Nur neşriyatında yüz yıllar geçse de unutulmayacak önemli hizmetlerde bulunuyor. Bazen, keşke ilahiyatı bitirseydim dese de; sonra, yok böylesi daha iyi oldu diyor kendisi. Hz. Üstad'ı ilk ziyaretinde "Kardeşim, demek Ekrem sensin. Ben seni çok merak ediyordum, demek Ekrem sensin, maşallah... Seni evlad-ı maneviyem olarak kabul ettim, has talebeliğe kabul ettim" diyor milyonların Üstad'ı.

Çok sıkıntılı günler yaşıyorlar... "Ankara'da 1958-1963 yılları içerisinde defalarca mahkemeler açıldı hakkımızda. En son, ihtilalde bizim dersanede karakol kurmuşlar, geleni götürüyorlardı" dedi Ekrem Ağabey. Elbette O da nasibini almış; büyük ağabeylerimizden Mustafa Sungur ve Tahsin Tola ile beraber Ankara Ulucanlar'da birlikte yatmışlar. Hapishane beraber çekilmiş fotoğrafları var. Ekrem Köker Ulus 27 nolu dersanede Bayram Yüksel Ağabeyle iki sene beraber kalmış. Zübeyir Ağabeyle de kalmış. Hz. Üstad'ın tabutunu omzuna almak da nasip olmuş Ekrem Ağabeye.

Daha sonraları Ankara Diyanet İşleri Başkanlığı'nda çalışmaya başlayan Ekrem Ağabey, orada da faaliyetlerine devam ettirmiş; Diyanet İşleri Başkanlarından ikisinin Özel Kalem Müdürlüğünü yapmıştır.

Geçmişte ve şimdi devam eden hizmetlerin verdiği huzurla Ankara'da yaşıyor Ekrem Köker. Hatıralarını Tashih etti.

Ekrem Köker Anlatıyor:

1940 Tosya doğumluyum. Babam manifaturacı esnafıydı, büyüme çağıma kadar babama yardım ettim. Babam tarafına Müftüler, Anne tarafına Şeyhler derler. Dedelerimden beri kadiriydi. Babamın Nakşî Şeyhi Ilgazlı Hacı Hafız Ahmet Efendi ile de irtibatı vardı. Evimizde sohbet toplantıları yapılırdı. Yani dini bir sohbet ortamında büyüdüm. Dolayısıyla dine karşı fitri bir meylimiz vardı. Babamın adı Mustafa Zühtü Köker'dir.

1963 senesinde Yedek Subay Öğretmen olarak askere gittim. Askerlik sonrası Tosya'da öğretmenliğe devam ederken Bayram Abi'nin yazdığı bir mektup üzerine naklen Diyanet İşleri Başkanlığına geçtim. Orada bir takım güzel hizmetlere vesile olunduğunu düşünüyorum. En sonunda emekliliğim 2005 senesinde Milli Eğitim Bakanlığı'ndadır.

BABAMIN BARLA ZİYARETİ VE TOSYA'DA İLK HİZMETLER

Denizli hapsinin kahramanlarından İnebolulu Ziya Dilek Ağabey, hapisten çıktıktan sonra Muhasebe-i Hususiye (Özel İdare) Müdürü olarak Tosya'ya tayin oldu. Sene 1955 olabilir. Ziya Ağabey, babamlarla tanışıp sohbetler etmeye başlıyor. Üstadı, Risaleleri anlatıyor babama. Bir gün Ziya Ağabey babam rahmetliye Mektûbat kitabını vermiş. Babam bir gecede Mektubat'ı okumuş, bitirmiş ve Ziya ağabeye "A Ziya Bey! Şimdiye kadar ne diye geveleyip duruyordun. Bu kitabı şimdiye kadar ne diye vermedin?" diyor. Rahmetli Ziya Bey de gevrek gevrek gülüyor. Sonra babam Külliyyat edinmiş. Bu sefer Üstad'ı görme iştiağı doğuyor içinde.

O günlerde herkes çekiniyor. Babam İbecin Hacı Hafız adında bir arkadaşını ikna ediyor. Birlikte Barla'ya Üstad'ı ziyarete gidiyorlar. Üstad'ımız görüşmelerinde babama adını soruyor. "Zühtü" diyor. "Bir daha söyle" diyor. "Zühtü" diyor. Üstad'ımız "Birini daha söyle" deyince aklı başına geliyor. "Mustafa Zühtü" diyor. Üstad'ımız da "Mustafa Zühtü, ben de unutmayacağım,

sizi talebeliğe kabul ettim" buyuruyor. Üstad'ımız, "Buraya gelmezden önce Kastamonu'ya gittiniz mi?" diye soruyor. Babamlar da "Evet Üstad gittik" diyorlar. Bunun üzerine Üstad'ımız, "Kastamonu'da Mehmet Feyzi ile irtibatı kesmeyin" buyuruyor. Üstad o gece onları Siddık Süleyman Ağabeye emanet ediyor, "Benim yerime bunları misafir et" diyor.

Babam Üstad'a yaptığı bu ziyaretini şöyle anlatmıştı bize: "Bir gece Siddık Süleyman Ağabeyin evinde misafir kaldık. Ertesi günü döneceğiz. Sungur Ağabey 'Üstadım, Isparta'ya beraber gidelim' dedi. Üstad ise 'Onlar trene Eğridir'den binecekler' dedi. Aslında biz Isparta'dan binecektik ama Üstad öyle deyince Eğridir'e gittik. Eğridir'de trene bindik. Meğer o gün Isparta'dan asker sevkıyatı varmış, tren kalabalıktan böyle kaynıyordu. Eğer Isparta'dan binseydik yer bulmak mümkün değildi." Babam rahmetli Üstad'ı ziyaretini böyle anlatırdı bize.

Tosya'da hizmetler böyle başlıyor. Daha önce de Tosya'da Risaleler yazılıyormuş ama insanlar şuurlunda değilmiş pek. Annemin dayısı Mustafa Efendi, babama "Bu kitapları yazanlar Mehdi'ye asker olacaklar" dermiş. Üstadımız da Tosya'dan güzel bir koku geliyor derlermiş. Ondan sonra Tosya'da güzel insanlar yetişti, Allah'a şükürler olsun. Risale-i Nur'da Tosya ismi geçer.

NAZİF ÇELEBİ AĞABEYİN BENİM OKUMAMA KAŞI ÇIKMASININ SEBEBİ

Ben liseye 1956 senesinde İstanbul'da amcamın yanında başladım. O sene sömestr tatilinde Tosya'ya gelirken otobüsün arka sıralarında heybetli, sakallı bir zat vardı. Akşam bir baktım o zat bizim evde. Herkes toplanmış... Meğer o zat İnebolulu Ahmet Nazif Çelebi Ağabeymiş. Derken herkes dağıldı, yatma saati geldi. Nazif Ağabey "Bu nerde okuyor?" diye sordu benim için. Babam "İstanbul'da lisede okuyor" dedi. "Yarın mahşerde senin için davacı olsun diye mi okutuyorsun?" dedi. Babam "Yok, beşeriyete hizmet etsin diye okutuyorum" dedi. Nazif Ağabeyin bu sözlerinin sırlarını ben sonradan çözdüm. Tosya'ya gelirken benimle beraber İstanbul'da okuyan Tosyalı bir kız talebe vardı otobüste. Yolda onunla bir-iki konuşmamız olmuştu. İhtimaldir ki Nazif Ağabey bizi görmüştü. Yoksa Nazif Ağabey okumaya karşı biri değildi. O gece bana Süleymaniye'deki Kirazlımescid Sokaktaki dersanenin adresini verdiler.

İstanbul'a döndüm. Bir cumartesi tatil günü 46 Numaralı Kirazlımescid Dersanesini arıyorum. Dersanede o sırada Ahmet Aytimur, Mehmet fırıncı, Mehmet Birinci ile Ali İhsan Yurt ağabeyler varmış. Ali İhsan Ağabey camdan beni görünce, "Bu delikanlı burayı arıyor" demiş. "Yahu sen de herkese sahip çıkıyorsun" demişler. Ali İhsan Ağabey camı tıklattı, bana, "Sen bir yer mi arıyorsun?" dedi. "Buldum aradığım yeri" dedim. İçeri girdim, onlarla tanıştık, kaynaştık. İlk defa kendi başıma böyle oldu hizmetle alaka kurmam. Bilhassa Ali İhsan Ağabey benimle çok ilgilenmişti.

LİSEDE OKURKEN FEYZİ EFENDİ RİSALELERİ OKUMAMIZI İSTERDİ

Lise iki ve üçü Kastamonu Abdurrahman Paşa Lisesi'nde yatılı okudum. Bahsettiğim Lise Abdullah Yeğin Ağabeyin de okuduğu aynı lisedir. Sene 1957. O tarihe kadar Tosya'da lise yoktu. Ben Kastamonu Lisesi'nde okurken Mehmet Feyzi Ağabey henüz evli değildi, biz onun yanına giderdik. O sene Feyzi Ağabey evlendi. Onun tek başına kaldığı bir ev vardı; evli iken sizin gittiğiniz ev, teyzesinin eviydi. Teyzesi bekardı. Bizim gittiğimiz ev ise eski eviydi.

Kastamonu'da bazı arkadaşlarımı da götürüyordum ben Feyzi Efendiye. Güzel sohbet ediyor, anlatıyordu. Sonra bize "Siz bunları risalelerden de okursanız, bu size anlattığım dersleri koyunun yavrusuna verdiği süt gibi, hazır gıda nevinden daha çabuk, daha kolay alırsınız" diyordu. Risale-i Nur'u okumamızı istiyordu.

Hatta şöyle dediğini de anlatayım: "İhtilal sonrasında, bir gün bizim ağalara biraz tedbirli olun dedik. Onlar da eserleri büsbütün kaldırıverdiler. Hâlbuki Risale-i Nur'u okuyup istifade etmek lazım. Ben bir gece, bazı evlere nur girdiğini gördüm. Sonra anladım ki o evlerde Risale-i Nur bulunuyormuş. Tedbir, hizmeti kaldırmak değil, tedbir içinde hizmete devam etmektir." Açık Maslak diye bir mesire yeri vardır. Üstad Kastamonu'da iken Feyzi Efendi ile oraya da giderlermiş.

Kastamonu'da Veli Işık Kalyoncu, Mehmed Günay Tümer, Hasan Yeğin, Kamil Satıbeşe vardı. Onlar benden önce liseyi bitirmişler, Feyzi Efendiden ders alıyorlardı. Onlarla konuşurduk hep. Atıf Ural, Kastamonu'dan Günay Tümer'in bacısıyla evliydi, arada bir o da gelirdi.

LİSE ÖĞRETMENİM BANA BİR OYUN OYNADI

Kastamonu Lisesi'nde bir mescit açmıştık. Bizim bir tarihçimiz vardı, Muhlis Bey diye ufak boylu birisi. Bir gün derse geldi, Üstad'ın aleyhinde veryansın ediyor. Hâşâ, "Bu adam cahil, kaç tane köyü var, şu kadar karısı var..." diye. Ben hissettim bunun tahrik olduğunu, sesimi çıkarmadım önce. En sonunda dedi ki "Bu adam cahildir, ne kitabı var, ne de eseri." "Hocam yanlış söylüyorsunuz" deyip patladım. "Yok eseri" dedi. Var dedim, gittim aşağıdan bir Mektûbat getirdim. "İşte bak bir tanesi bu" dedim. "Hah ben de işte bunu arıyordum" dedi. Oyuna gelmiştim. Götürdü beni okul idaresine, ifadeye başladılar. "Kimden aldın?" "Babamdan aldım" dedim. Sonra Tosya'da aramalar yaptılar, babamı mahkemeye verdiler. Dört arkadaşıyla iki buçuk ay Kastamonu'da hapis yattı babam. Bana bir şey yapmadılar, çocuk gördüler.

BİR ANDA KENDİMİ HİZMETİN İÇİNDE BULDUM

Derken lise bitti, Ankara İlahiyat Fakültesine kaydımı yaptırdım. Sonra Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde Said Özdemir Ağabeyin ilgilendiği bir dersane vardı, oraya geldim. Şu anda o bina Garanti Bankası olmuş. Bu bina alınsa, keşke müze haline getirilse... Çünkü orası çok güzel hizmetlere sahne olmuştur. Çok ilginçtir onun altı pavyon, ortası lokanta, üstü de dersane idi.

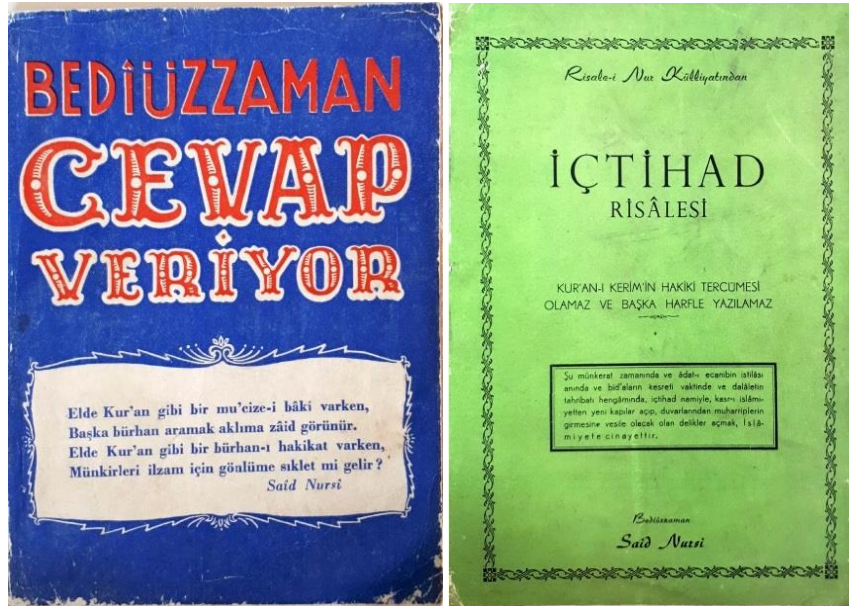
Orda baktım, hizmet faaliyetleri var, elemana ihtiyaç var. Said Özdemir Ağabey “Kardeşim bak ihtiyaç var, hizmet lazım şimdi, adama ihtiyaç var” dedi. Bana okulu tehir ettirdi. Yalnız babam da, Feyzi ağabey de okumamı istiyordu. O zaman Ankara’da bir bu dersane, bir de eski İlahiyat’ın sokağında, yukarıda, Artukoğlu Apartmanında bir dersane vardı. İbrahim Canan, Suat Yıldırım, Günay Tümer, Veli Işık Kalyoncu, İbrahim Erkul’un kaldığı yerdir orası. Oradan dört profesör, üç öğretmen çıktı. O dersane çok verimliydi.

Bir anda kendimi hizmetin içinde buldum. O zaman adama çok ihtiyaç vardı. Okuldan yani İlahiyat Fakültesinden tecil alıyordum hep, ama sonunda Said Özdemir Ağabeye yardım için okulu bıraktım. Sungur Ağabey, Ahmed Feyzi Ağabey ve başka ağabeyler gelip gidiyordu bu dersaneye. Ben gittiğimde Sikke-i Tasdik-i Gaybî’nin baskısı yapılıyordu. Matbaaya gidip nüshaları alıyor, tashih ve kontrollerini yapıyorduk. İhtilal’a kadar Doğu Matbaasında basıldı risaleler. Mustafa Türkmenoğlu Ağabey vardı. Tosyalı Sadık Ağabey vardı, o sonra Çorum’a yerleşti. Evli olduğu halde hizmet için gelen Hulusi Ok, Yusuf Işık vardı. Hulusi Ok bizim şoförümüzdü. Üstad’ımız bir ara Sadık Ağabey ile Yusuf Işık’ı Antalya’ya dersane açmak için göndermişti. Bazen bizi İstanbul’a çağırırlar, oraya yardıma giderdik. Doğu Matbaasında baskı işleri devam ediyordu.

Bu dersaneye Lâhikalar geliyordu, onları çoğaltıp dağıtıyorduk. Üstad’ımızın meşhur, “Benim kabrimi üç-dört kardeşimden başkası bilmesin” konulu lahikasını da burada çoğaltıp dağıtmıştık. Kitap siparişleri geliyordu, postaneden sipariş eden yerlere gönderiyorduk. Geceleri de dersler oluyordu. Sungur Ağabey sıkça gelirdi. Hatta bir seferinde bana Üstad’ımızın bir hediyesini getirdi. Bir dizlik getirdi, kimseye vermedim onu. Gözüm gibi saklıyorum.

İhtilaldan sonra bir ara basında “İçtihad” konusu tartışılmaya başlandı. Hâlbuki bu konuya en güzel cevap, Üstad’ımızın İçtihad Risalesi’ydi. Eskişehir’de Erhan Arbatlı vardı, matbaacı, Abdulvahid Tabakçı ağabeyin damadıdır. Eskişehir’e Osmanlıca hurufatı götürdüm. Orada İçtihad Risalesi’ni onun matbaasında bastırdık. Bir ay Eskişehir’de Abdulvahid Ağabeyin evinin üst katında kaldım. Üstad’ımızın kaldığı yerdi orası...

Murat Lokantası’nın üstündeki Dershanemizin tam karşısındaki sokakta Medeniyet Matbaası vardı. “Bediüzzaman Cevap Veriyor” kitabını orada bastırdım. Kitabın kapağına naşir olarak Said Özdemir Ağabeyin ismini yazdım. Kendi ismini vermekte tereddüt ettim. Perde gerisinde kalalım, öne çıkmayalım diye... Basılan kitaptan beş nüsha savcılığa gönderiyorlar. Savcılık da değişik yerlere bu kitaplardan gönderiyor. Dava açmışlar. Said Özdemir Ağabeyi çağırıp “Sen mi bastın?” demişler; Said Ağabey de “Ben bastım” demiş. Kitabın üzerinde “Naşiri: Said Özdemir” yazıyordu ya. Said Ağabeyi tutukladılar. O yüzden Said Ağabey iki buçuk ay hapiste kaldı. Gerçi değişik meslek gruplarındaki kardeşlerden arada yardıma gelenler oluyordu ama bu sefer hizmetin yükü iyice üzerimizde kaldı. Murat Lokantası üzerindeki dershanede işlerimiz çoğunlukla bunlardı.

Ekrem Köker’in Ankara Medeniyet Matbaasında bastırıldığı Bediüzzaman Cevap Veriyor ve Eskişehir’de tab ettirdiği İçtihad Risalesi kitapları

ÜSTAD “DEMEK EKREM SENSİN?”

Üstad’la ben Emirdağ’da görüştüm. 1959 yılının sonlarıydı. O zaman Ankara’da basılan risale formları teberrüken Üstad’a götürülürdü. Ben de bir forma aldım, Emirdağ’ında Mehmet Çalışkan Ağabey vasıtasıyla Üstad’ımıza gittim. Üstad’ımız layık olmadığımız şekilde bizi karşıladı, “Kardeşim, demek Ekrem sensin?” dedi. “Ben seni çok merak ediyordum, demek Ekrem sensin, maşallah... Seni evlad-ı maneviyem olarak kabul ettim, has talebeliğe kabul ettim” dedi. Ben konuşmalarını fazla anlayamadım, Sungur Ağabey yardımcı oldu. Orada Üstad Risale-i Nur’un asayişe hizmet ettiğini, on iki milyon nur talebesi olduğunu söyledi. Allah-u âlem ehl-i iman dairesini kast ediyordu Üstad. Çünkü o tarihte Türkiye’nin nüfusu belliydi zaten. Üstad İmam Hatip ve Kur’an Kursu talebelerini, nur talebesi olarak kabul ediyor, daireyi genişletiyordu.

Üstad bir de şunu söyledi bana: “Kardeşim, söyleyin bana bir tane tabanca göndersinler” dedi. Sonra “Onları korkutacağım, öldürmeyeceğim” dedi. Bunları Tahsin Tola gibi Ağabeylere anlattım ben. “Ağabey Üstad tabanca istiyor” dedim. Tahsin Ağabey ne yaptı bilmiyorum artık. Üstad’ın yanındaki ağabeylerle beraber yemek yedikten sonra Ankara’ya döndüm.

ÜSTAD’IMIZIN GÖZLERİ

Üstad’ımız 1960 yılının ilk günlerinde Ankara’ya Beyrut Palas Oteline gelmişti. Tarihçe-i Hayattaki o fotoğrafın çekildiği gündü; o gün, polisler hazır meşgul diye, biz bu fırsattan istifade kitapların bulunduğu deponun yerini değiştirdik. Depo değiştirme işi çok sık yapılırdı. Cenab-ı Hak sanki bize bir feraset vermişti, arkamızda gözümüz varmış gibi takip edildiğimizi biliyor, hissediyorduk. Bu sebeple polisleri atlatmak için yolları karıştırıp dolambaçlı yollardan giderdik. On beş gün sonra yine anlıyorlar, biz de tekrar yeni depo buluyor, bir gecede birkaç kişi toplanıp taşıyorduk kitapları. Allah razı olsun İsmail Anbarlı, Mezarıcı İsmail gibi çok fedakâr kardeşler vardı bu hizmetlerde.

Neyse o gün biz kitap deposunu değiştirdik, kitapları naklettik. Hemen döndük, Üstad’ımız Beyrut Palas Oteli’nden çıkmadan yetiştik. Hatta ben önce hemen yukarı çıktım, baktım Üstad’ımız karyolanın üzerinde oturuyor, gözleri şimşek gibi çakıyordu. Çok iyi hatırlıyorum bunu. O ara yoğunluk vardı, aşağı indim. Beklerken Üstad’ımız çıktı geldi. Fotoğraf çekildiğinde ben karşıdaydım, kamera arkasında, İbrahim Canan’ın yanındaydım.

ÜSTAD’IMIZIN CENAZE NAMAZINI EN ÖN SAFTA KILMAK NASİP OLDU

Murat Lokantası üstündeki dersanede bizler, kardeşlerle hizmet için koşuştururken, 23 Mart 1960 tarihinde bize bir telefon geldi. Üstad’ımız vefat etmişti... Biz o zaman şahs-ı maneviye anlayamamıştık, daha değişik yorumluyorduk. Bir türlü inanmak istemedik Üstad’ın vefat ettiğine. Daha vazifesi var, Mehdi’dir vs. diye...

Hizmetin bir minibüsü vardı, hemen Ankara’da olan arkadaşlarla beraber yola çıktık. Said Özdemir Ağabey az önce anlattığım “Bediüzzaman Cevap Veriyor” kitabının basılması sebebiyle hapisanedeydi. O yüzden Said Ağabey Üstadın cenazesine gidemedi. Adana’yı geçtik, kendi aramızda müzakere ediyoruz. Bizde Eddâ’nin manası inkişaf etti. O zamana kadar okuyup duruyormuşuz ama görmemişiz. Dedik biz neyi tartışıyoruz, Üstad vefat tarihini açık açık söylüyor burada; sene kaç 1379... Urfa’nın girişinde bir benzinlik vardı, orada sabah namazını kıldık. Urfa’ya yaklaşınca minibüsün içine güzel bir koku yayıldı, hepimiz hissettik bunu. Urfa’ya vardık. Aman Yâ Rabbi! Urfa insan kaynıyor. Urfa matem içinde... Urfa ağlıyor sanki...

Üstad’ın mübarek naşını tabutun üzerine koymuşlar, tabutun üstü açıktı. O gece beş yüz hatim indirildiği söylendi. Öğle namazından sonra çıktık camiden. Ben en ön saftayım, Üstad’ımızın tabutu önümde. Cenaze namazını kıldık, hemen tabutu kaptım ve Üstad’ımızı bir müddet taşıdım. Kendi kendime: "Burada bu kadar insan var. Sana bu kadar ancak düşer. Hadi bırak bakayım" dedim. Caminin kemerli bir çıkış kapısı vardı, orada bir izdiham oldu ve biz koştuk tabuttan. Dışarı çıktım, bir de baktım o kadar kalabalık ki –herhalde elli bin kişi vardı- Üstad ta ilerde gidiyor, daha yaklaşmanın imkânı yoktu. Sonunda vardım Halilürrahman Dergâhında mezarın olduğu yere. Polis orayı tutmuş kimseyi bırakmıyordu. Ben içeri girdim ama nasıl girdiğimi hala hatırlamıyorum. Üstad’ın kabrinin başında teşyicileri arasında bulundum, elhamdülillah. Orada Kayalar, Zübeyir, Sungur, Bayram, Hüsnü, Abdullah Ağabeyler gibi altı-yedi ağabey vardı.

Derken mezarın üstüne toprak konuldu, sonra ziyarete açıldı. İnsanlar sıra halinde ziyaret ediyorlardı. Ziyaret edenlerden bazıları, “Vah Seyda” deşip kapanıyor, oradan bir avuç toprak alıyor... “Yapmayın haramdır” desek de; yarım saat kalmadan toprak kalmadı mezarın üzerinde. Bunları gözümle gördüm yani. O geceki Urfa’yı, oradaki hali anlatmak mümkün değildir. O gece orada ağabeyler toplandılar, ben o toplantıda yoktum. Ben Abdullah Yeşin ağabeyin dersanesine gittim, orada Üstad’ın cübbesini giymek nasip oldu. Mevlana Halid-i Bağdadi’den gelen cübbeyi. Daha sonra tekrar Ankara’ya döndük.

İHTİLALDA BİZİM DERSANEDE POLİS VE ASKER KARAKOL KURMUŞLARDI

Az önce anlattığım "Bediüzzaman Cevap Veriyor" kitabının Medeniyet Matbaasında tashihlerini bitirip baskıya verinceye kadar sabah olmuştu. Matbaadan çıkıp dershaneye gelirken, Çankaya tarafından silah sesleri geldi. Meşer o gece 27 Mayıs 1960 ihtilalı olmuş. Dersaneye geldim yattım, iki saat sonra bizi uyandırdılar. Elazığlı Ahmet diye Başçavuş bir kardeş vardı “İhtilal oldu, başında Gürsel var” dedi.

Ankara’da 1958-1963 yılları içerisinde defalarca mahkemeler açıldı hakkımızda. En son, ihtilalda bizim dersanede karakol kurmuşlar, geleni götürüyorlardı. Said Özdemir Ağabey zaten içerdeydi. Karakolda 14 kişi birikti. Orada ifademizi aldılar. O zaman içlerinde polisten başka binbaşı, yarbay gibi birkaç tane subay da vardı. İrtica Masası Şefi Polis Abdulkadir Denizlioğlu da vardı. Bir Binbaşı sordu “Ne ile geçiniyorsun?” Ben de “Otuz lira ile geçiniyoruz” dedim. O zaman tayinatımız otuz liraydı. Binbaşı “Yahu ben üç yüz lira ile geçinemiyorum, sen otuz lira ile nasıl geçiniyorsun?” dedi. İrtica Masası Şefi Abdulkadir Denizlioğlu dedi ki: “Komutanım, bunlar yalan söylemez, doğru söylerler, inanın” dedi. Öyle bir şahitliği olmuştu bize. Bir defasında da bana “Yahu, Ekrem peşinde 30 tane polis var” demişti. Böyle takip edilirdik. Allah-u âlem bu adam çok menfi biri değildi. Üstad’ımız ona çok iltifat ederdi.

Cumhuriyet Gazetesi “Nurcular cemaatle Namaz kılarken suçüstü yakalandı” diye bir yayın yapmıştı, tam sayfa olarak. Bizim duruşmaların çoğu gazetelerde çıkardı zaten hep. Hırslarını alamamışlar ki, 1971 Muhtırasında Diyanet’ten sürüldüğüm zaman meşhur gazeteci “Bedii Faik” aleyhimde bir yazı yazmıştı.

O zaman Murat Lokantası'nın üstündeki dersane tasfiye oldu. Orası çok fazla mimlenmişti, ömrümüz mahkemelerde geçiyordu. Sık sık polis geliyor, götürüyordu bizi karakola. Bazen bir gece, bazen iki gece yatırıyor, canı isterse bırakıyor, canı isterse savcıya sevk ediyordu. Savcı da canı isterse mahkemeye sevk ediyordu. Mesela, sadece benim devam eden beş tane devam vardı. Yaşım da daha yirmi. Biz artık yine Ulus'ta bulunan ve daha sonra Bayram Yüksel Ağabeyin yıllarca kalacağı "27 Dersanesine" geçtik.

ULUCANLAR CEZAEVİNDE MUSTAFA SUNGUR, TAHSİN TOLA VE EKREM KÖKER

Murat Lokantası'nın üstündeki dersanede yapılan polis baskınlardan bir örnek daha anlatayım: Üstad'ın vefatından üç ay sonra ihtilal oldu. Bir gün bizi on dört kişi olarak bu dersanede tevkif ettiler. Zübeyir, Sungur, Tahsin Tola ağabeyler de vardı aramızda. On dört kişiden on kişi tahliye oldu. Dört kişi Mustafa Sungur, Tahsin Tola, Abdulkadir Akççek ve ben Ekrem Köker hapiste kaldık. Şimdi müze olan Ulucanlar Cezaevinde... Abdulkadir Akççek, Salih Özcan ağabeyin Hilal Mecmuasının yayın müdürü idi o zaman. Orada Üstad'ın vefatından sonra güzel bir yazı yazmış. Ben onunla aynı odada, Sungur Ağabeyle Tahsin Ağabey de aynı odaydı. Sonra ben Sungur Ağabeylerin yanına geçtim. Akççek yalnız kaldı. Dört ay Ankara Merkez Cezaevi Ulucanlar'da beraber kalmış olduk. Orada 8 Kasım 1960 tarihinde çekilmiş bir hatıra fotoğrafımız vardır. O ihtilal günlerinde Ulucanlar sevk yeri gibiydi. Oradan Yassıada'ya gönderiyorlardı.

Mahkemeye çıkardılar, mahkeme tahliye etti bizi. Hapishane hayatı bizim için çok hoş oldu. Bol bol okuduk. Osmanlıca'yı öğrendim, yazdık, evrad okuduk. Dışarı çıkınca o kadar muvaffak olamıyoruz.

Ankara Ulucanlar Hapishanesi 8 Kasım 1960. Tahsin Tola, Ekrem Köker, Mustafa Sungur

16 Ağustos 1960 Ulus Gazetesinin baskın haberi. Mustafa Sungur ile Ekrem Köker görülüyor.

27 NUMARA'DA BAYRAM, ZÜBEYİR VE TÜRKMENOĞLU AĞABEYLERLE İKİ SENE BERABER KALDIK

Söylediğim gibi Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstündeki dersane, çok sık olarak polis baskınlarına uğrayınca, orası tasfiye oldu. Yerine yine Ulus'ta Hacı Bayram Camii civarında bulunan 27 Numara'lı dersane tutuldu. Ben de bu yeni dersaneye taşındım. 27 Numara'lı dersane Bayram Ağabey Ankara'ya gelmeden evvel, 60'lı yılların ortalarında tutuldu. Bu işte Hasan Okur'un emeği vardır. Hasan Okur benim eniştem olur. Bu ev Kuyumcu Hacı Ali Ağabeyin idi, hafızdır kendisi. Hacı Ali Ağabey bazı ehl-i tarik arkadaşlarıyla toplantılar yapıyordu. Bir gün oraya Hasan Okur da gidiyor, orada Risale-i Nur'u anlatıyor; Hacı Ali Ağabey de 27 Numara'lı evinin zemin katını hizmete vermeye ikna oluyor. Sonradan orada Bayram, Zübeyir ve Türkmenoğlu ağabeylerle iki sene kadar dört kişi beraber kaldık. Zaman zaman sayımızın azalıp çoğaldığı oluyordu. Abdolvahid Kardeşin gelişi gibi. Bazen Tâhirî Ağabey gelirdi.

Hacı Ali Efendi kira almadığı gibi yardım da ediyordu. Çok mübarek bir insandı O. Üst katta Faik Ağabey diye bir kiracı vardı. Evin bodrum katı da dersaneye aitti. Bodrumda teksir makineleri vardı. Kitaplar da orada saklanıyordu. Bir ara Tâhirî Ağabey geldi, orada Mesnevi-i Nûriye'yi teksir etmiştik.

Bayram Ağabey Ankara'ya gelip 27 Numara'da kalmaya başladığında, Ankara'da talebe hizmetleri henüz tam olarak başlamamıştı. Biz oradan ayrıldıktan sonra hizmetin şekli değişmişti.

Bu dershanede bir ara rahmetli Mustafa Türkmenoğlu ile kalırken, kendi aramızda bir usul ihdas etmiştik. Bir kutumuz vardı, ona onar lira para koyardık. O bitince yeniden koyardık. Bir defasında para bitmedi. Bitmesi gereken süreyi epeyce geçti. Bereket olduğunu hissettim. Mustafa Ağabey duramadı, "Yahu, bizim para..." diye konuşurken, "Bundan sonra görürsün" dedim. Tabii para hemen tükendi. Daha önce böyle durumlarda dillendirilmez diye duymuştum.

KAYALAR AĞABEYİN İSTEĞİ VE MEHMED FEYZİ EFENDİ

1962'de Ankara'ya Mehmed Kayalar Ağabey geldi. Kayalar Ağabey diğer ağabeyleri sıkıştırdı; "Kardeşim, Risale-i Nur bir ağaç olacak, siz bunu hala fidan gibi görüyorsunuz. Ne zamana kadar böyle gideceksiniz. Ya ben size tabi olayım, ya da siz bana tabi olun" dedi. Kayalar Ağabey, Üstad'ın cenazesinden sonra Urfa'da yapılan toplantıda da aynı şeyleri söylemiş.

Bunun üzerine bütün ağabeyler bir minibüse bindiler, Mehmet Feyzi Ağabeyle görüşmek için Kastamonu'ya gittiler. Zübeyir, Bayram, Sungur, Said, Bekir Berk, Mustafa Türkmenoğlu gibi neredeyse ağabeylerin tamamı vardı. Beni de genç diye Kayalar Ağabeyin yanında bıraktılar. Bir tek ben kaldım Kayalar Ağabeyin yanında. Said Özdemir Ağabeyin Bend Deresindeki evinde kaldık.

İstişarede Mehmet Feyzi Ağabey ilkin "Kardeşim şeriat zahire bakar, o kardeşimizin böyle bir vazife ile tavzif edilmediğini biz bilemeyiz" demiş. Ağabeyler şöyle bir duraklamışlar. Sonra Feyzi Ağabey "Öyle reislik, halifelik gibi bir şey olmaz" demiş. Sonra da "Kardeşlerim bakın! Yeni bir cereyan gelişecek, buna karşı çıkmayın yeter" diyor. Ağabeyler de "Nasıl bir cereyan" diyorlar. Feyzi Efendi de "Milliyetçilik cereyanı olacak" diyor. "Bu iyi bir şey buna niye karşı çıkalım" diyorlar. Feyzi Efendi de "Tamam, siz de hizmetinize bildiğiniz gibi devam edin" diyor. Bizim milletimiz İslam'ın bayraktarı değil mi, o manada söylüyor bunu Feyzi Efendi. Bu milletin asli görevine dönmesi meselesi yani.

Bir arkadaşımız vardı Mehmet Özcan diye, Feyzi Efendiye sormuş: "Efendim biz duyarız eskiden beri, başı "A" harfiyle başlayan bir devlet İslam'a girecek ahir zamanda. Bu Amerika'mı yoksa Almanya'mı, hangisi daha münasip?" Feyzi Efendi demiş ki: "Kardeşim, böyle bir rivayet var ama bundan maksat ne Almanya, ne de Amerika'dır. Bundan maksat Âl-i Osmaniye'dir. Bu milletin tekrar kendisine döneceğinin müjdesidir" demiş. O şekilde bakıyor milliyetçilik meselesine.

Sohbetlerinde bazen "Mefahir-i diniyye, Mefahir-i milliyye, Sadakat-ı vataniyye" bu üçü bir arada oldukça kapanmayacak yara olmaz" derlerdi.

FEYZİ EFENDİ VE HEDİYE MESELESİ

Mehmet Feyzi Efendiden bir hatıra arz edeyim: Demin adı geçen Bardakzade Mustafa Efendi Tosya'dan biraz pirinç götürüyor Feyzi Ağabeye. O ehl-i tarikti. Onlarda bu hediye işi çok makbul bir şeydir. Varmış, kapıyı çalmış, kapı açılmamış. Kapı açılmayınca bizim de dedemiz olan İstanbul Tophane'de medfun Şeyh İsmail-i Rumi Hazretlerinden istimdat ediyor, yardım istiyor. Kapı açılıyor. Feyzi Efendi diyor ki: "Bugün ziyaretçi almayacaktım, niyet etmişim, ama az önce Şeyh İsmail-i Rumi Hazretleri teşrif ettiler, 'Feyzi Efendi, bu gelen bizim ahfattandır, mümkünse kabul ediver' diye ricada bulundu. Ben de o zatı kıramadım, seni içeri alıyorum ama kusura bakma hediyeni kabul edemiyorum" diyor. Buraya kadar dayım anlattı bana. Feyzi Efendi de başka bir vesileyle hadiseyi şöyle teyid etmiş oldu: "Ben bu hediye meselesinin ortasını bulamadım, almıyorum kırılıyorlar; alıyorum ben rahatsız oluyorum. Bir zamanlar bekârken Bardakzade Mustafa Efendi geldi, ben onun hediyesini almadım; bana kırıldı, bir daha gelmedi. Ben buna çok üzülüyorum. O zaman bana bir hediye geldiğinde bende varsa almıyordum" dedi. Yani evde pirinç varsa kabul etmiyor.

RİFAT BÖREKÇİ'NİN ÜSTADTAN HELALLİK İSTEMESİ

Kuyumcu Remzi diye bir ağabey vardı Kastamonu'da. O anlatmıştı bana:

Cumhuriyetin ilk Diyanet İşleri Reisi Rifat Börekçi, Padişahlık döneminde istihbaratçı imiş. Üstad'ımız İstanbul'a geldiği zaman ona takip ettirmişler Üstad'ı. Bazen Üstad'ımız camiye girermiş, müezzine "Evladım, kapıyı üstümden kilitleyip gitsen bir mesuliyet olur mu sana?" Müezzine "olmaz" deyince, "Öyle ise kapıyı kilitle gidiver" dermiş. Rifat Börekçi de gizlice gider Üstad'ın arkasından tebeşirle bir çizgi çekermiş. Sabahleyin erkenden gider bakarmış; Üstad yerini hiç değiştirmemiş, aynı yerde ibadet ediyor. Bunları tespit edermiş. Bilahare Diyanet İşleri Reisi oluyor Rifat Börekçi. Kuyumcu Remzi Ağabey de onun akrabası oluyormuş. Bu zat ihtiyarlığında bir hastalığa yakalanmış ki başı nerdeyse iki bacağının arasına girecek şekle gelmiş. Yaşlanınca pişman olmuş demek ki, Üstad daha Kastamonu'da iken haber gönderip beni affetsin diye helallik istiyor. Kuyumcu Remzi Ağabey böyle anlatmıştı bana. Rifat Börekçi 5 Mart 1941'de ölmüştür